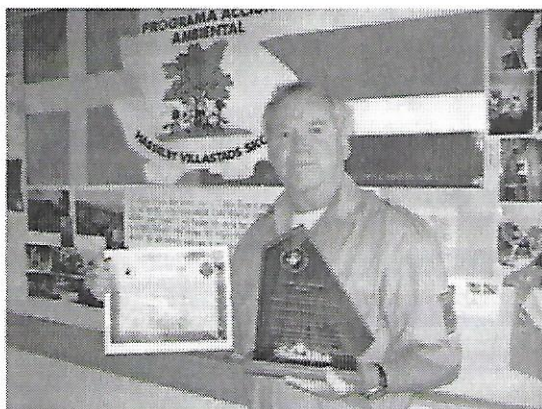

vår förening med en glasskiva på fot med följande inskription: "Från miljöministeriet – på Cabo Blancos 40-årsdag – vill vi visa vår tacksamhet – till föreningen Cabo Blancos vänner från Sverige – för att under åtta år möjliggjort ett miljöutvecklingsprogram till reservatets grannar". Undertecknad utsågs till hedersparkvakt i Costa Rica, utrustades med reglementsenlig uniform och erhöll ett diplom undertecknat av miljöministern och gavs gratis tillträde till alla nationalparker i Costa Rica resten av livet!

Tommy med utmärkelserna

Foto: Ulf

Under denna vistelse hade jag flera viktiga möten. Vårt miljöutbildningsprogram kommer att avslutas under nästkommande år men tar ny form genom stöd till de ungdomar som under åren utbildats till ungdomsledare. Gruppen, vars medlemmar nu hunnit bli 20 - 25 år; kallas Tucanerna. Ett antal medlemmar är mycket aktiva och vill fortsätta att arbeta med miljö- och ungdomsfrågor. Flera av dem studerar på olika platser i Costa Rica och har svårt att delta utan ekonomiskt stöd. Jag träffade dessa ungdomar och det är min övertygelse att ett fortsatt stöd till Tucangruppen är en klok investering. Sex av dessa har varit med i ungdomsutbytet och besökt Sverige, där de fått inspiration och kunskap att utveckla sitt eget land.

Jag tror att Nils Olof Westberg, den svenske grundaren av Cabo Blanco, det första reservatet i Costa Rica, skulle vara mycket stolt över vår förenings insatser. Därför riktar jag nu ett stort tack till alla medlemmar av föreningen Cabo Blanco "Den svenska regnskogen" som möjliggjort vårt bidrag till bevarandet av denna första nationalpark.

Tommy med elever

Foto: Marie

Vi hoppas förstås att ni fortsätter att stödja föreningen, så att vi även framgent kan bedriva ungdomsutbyte och hjälpa "Tucanerna" att föra vidare miljöintresset till nya grupper ungdomar. Hässelby Villastads elever har även i år genomfört dagsverke till förmån för Cabo Blanco.

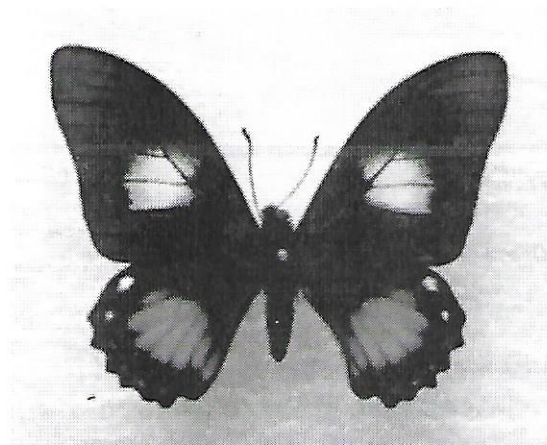
Och i våras, närmare bestämt i april for tolv ungdomar från årskurs 8 och 9 på studieresa till Costa Rica. Bland annat besökte de skolor som tar del av vår miljöutbildning. Marie Kagrell, en av deltagarna, berättar om resan i Cabo Blanco Nytt.

Till sist några ord om vår förening. Det är en opolitisk, ideell förening vars syfte är att – utan egen ekonomisk vinning – stödja skyddet av den "svenska" nationalparken Cabo Blanco.

Föreningens ekonomi och verksamhet granskas av oberoende auktoriserade revisorer samt av SIDA. Ni kan vara förvissade om att ert bidrag oavkortat går till miljöutbildning samt stöd till

Tucangruppen och ungdomsutbytet.
Studieresor till Costa Rica betalas till
100 % av deltagarna själva.

Tommy Åsberg - lärare i Hässelby
Villastads Skola och ordförande i den
ideella föreningen Cabo Blanco "Den
svenska regnskogen".
tommy.asberg@telia.com

Medlemsavgifter

Medlemsavgiften är även i år 250 kr
per vuxen och 125 kr för studerande.

Vi hoppas på ert stöd för att vi skall
kunna fortsätta vår verksamhet i Cabo
Blanco med omnejd.

Vårt postgironummer är 634 80 85– 9.
Sätt in pengarna, ange namn och adress
på postgiroinbetalningen.

Föreningen på nätet

Sedan några år ligger vi ute med hem-
sidor på internet. Hemsidorna berättar
lite om nationalparken och dess historia
samt om vår organisation. Dessutom kan
du titta på bilderna i Cabo Blanco Nytt i
färg och förstorade. Klicka gärna in och
titta. Adressen är om du vill gå in direkt
www.had.edu.stockholm.se/cabo_blanco/
eller om du vill gå in via Hässelby

Villastads skolas adress då klickar du på
www.hasselbyvillastadsskola.stockholm.se/

Vill du ha kontakt med oss via e-mail så
är adressen cabo.blanco@telia.com

Fler bilder

Vill du titta på fler bilder om Cabo Blanco
och Costa Rica kan du gå in på
www.google.com och söka på *cabo blanco*
in costa rica.

Utbyte – en ny samarbetsform

I fem års tid har vi skickat praktikanter
till Cabo Blanco för att arbeta med
miljöutbildningsprojektet och delta i
parkarbetet. Allt som allt har fem
personer åkt, Hanna Backman, Maria
Gustavsson, jag, Pernilla Svensk och
Claire Micaux i nämnd ordning. Vi
stannade allt från tre månader till ett
halvår. Utöver den personliga upplevel-
sen bidrog dessa resor till en ökad för-
ståelse för vårt projekts svårigheter och
möjligheter. Det ledde också till ökat
engagemang i vår förening och sänkte
medelåldern bland de aktiva.

Under de senaste åren har vi haft en
diskussion i föreningen angående ytter-
ligare förnyring av gruppen med aktiva,
vikten av ömsesidighet mellan länderna
samt att det vore kul om vi på något sätt
kunde återaktivera de ungdomar som
tidigare deltagit i vår miljöutbildning
och varit med i ungdomsgruppen
Tucanerna. Vi beslöt oss för att ansöka
om pengar för ett utbyte mellan svenska
ungdomar som ville engagera sig i vår
förening och f.d. Tucaner som vill gå
samman och kämpa för miljöfrågor i sitt
samhälle.

Forum Syd beviljade så vår ansökan för
fyra utbytespar på temat *Miljön och*
Samhället. Under 2003 har Cecilia
Mannerstråle, Lisa Stenqvist, Catharina

Adelöw och Josefine Roos deltagit från Sverige. De åkte en och en och kombinerade utbytet med praktik i parken. Lisa och Catharina skriver om sina upplevelser lite längre fram. Från Costa Rica kom först Adrian Núñez och Ana Cristina Vargas hit. De spenderade juni månad här med ett hektiskt program. Utöver det miljöprogram vi förberett för dem, med besök på Högdalens sopstation, Stockholms Vattens reningsverk i Henriksdal och besök på Råsta miljöstation, så åkte vi till Gotland för att lära känna Visby och nationalparken Stora Karlsö. De hann också med att uppleva studenten och midsommar. I september kom sen Cynthia Rodriguez och Fransisco (Pilo) Perez. De hade ett snarlikt, men mindre intensivt program. Precis som Adrian och Ana Cristina, gjorde vi ett givande besök uppe på Forum Syd hos vår handläggare.

Sammanfattningsvis så har utbytet varit lyckat. Det känns som om en ny fas av vår verksamhet har börjat ta form och vi har nu en ny samarbetspartner i våra f.d. Tucaner, som driver sitt eget miljöprojekt. Projektet går ut på att upprätta en miljöstation utanför Cóbano där sopor och avfall ska sorteras och tas om hand. Jag är mycket imponerad av deras ambitioner och tror att de har förutsättningar att ro det hela i land. Förhoppningsvis kommer en ny omgång av utbyten äga rum nästa år, så är du intresserad hör av dig till oss.

Anna Stenqvist
Ungdomsledaransvarig

Volontär i Cabo Blanco

Under året som gått har jag varit med i ett utbytesprojekt, genom föreningen "Amigos de Cabo Blanco". Fyra svenska ungdomar inklusive mig själv har fått möjlighet att åka till Cabo Blanco, Costa Rica, och vara med i ett utbyte med fyra Costaricanska ungdomar, bosatta nära naturreservatet. Dessa ungdomar har i sin tur besökt oss i Sverige under en månads tid.

Jag spenderade lite mer än tre månader i Costa Rica varav ca en månad med de Costaricanska ungdomarna; Adrian, Cynthia, Pilo och Anita, i utbytet. Resten av tiden arbetade jag som volontär i reservatet med vår förenings miljöutbildningsprojekt, jag fick också möjlighet att resa runt och se andra delar av Costa Rica.

Min resa startade en kall februari-morgon. Det kändes ganska konstigt att lämna Sverige, min familj och mina vänner, för fem månader i Centralamerika. Då min skolspanska med tiden hade blivit ganska knagglig, började jag min resa med en språkkurs i Antigua, Guatemala. Guatemala är ett underbart

land och min vistelse där är en historia för sig. Efter fyra veckors studerande hade min spanska blivit betydligt bättre och jag var redo att lämna stadslivet i Guatemala för djungeln i Costa Rica.

Mina första dagar i Costa Rica var ganska omtumlande med alla nya intryck och miljöer. Fabiana, min handledare i utbildningsprojektet, mötte mig på flygplatsen i San José. Hon gav mig en vägbeskrivning till naturreservatet. Med min 99-liters ryggsäck på ryggen åkte jag med buss, båt och taxi mot Nicoyahalvön och Cabo Blanco. Oturligt nog missade jag de flesta avgångar så när jag kom fram, ca nio timmar senare, kände jag mig trött och ensam.

Men det tog inte många dagar innan jag började känna mig som hemma, mycket tack vare personalen i parken som tog väl hand om mig. Första veckan fick jag följa med Pilo (som jobbar som parkvakt i reservatet) till Cabo Blanco-ön för att inventera de häckande fåglarna på ön, vilket görs en gång om året.

La Isla Cabo Blanco

Vi hade svårigheter att ta oss upp på ön då man måste invänta så att tidvattnet medger landstigning. Medan vi väntade på att gå upp hade vi turen att få se ett sjölejon! När vi väl kom upp på ön så hade solen nästan gått ner och vi fick skynda oss att räkna in alla fåglar och deras ägg och sedan göra om hela

proceduren i månljuset under natten. Trots en sömnlös natt med fågelspillning i håret så var det hela en väldigt häftig upplevelse.

Utsikt mot La Isla Cabo Blanco

Under utbytesmånaden bodde jag framförallt hos Cynthias familj i Cobano och Adrians familj i Mal Pais. Vi hittade på massa skoj tillsammans. Adrian jobbar som instruktör på Canopy. Jag fick möjligheten att följa med och åka på vajrar mellan trädskronorna, det var häftigt. En dag följde jag med Cynthia till hennes arbete på apoteket.

Andra dagar surfade, red och snorklade vi. På kvällarna så gick vi ut och dansade salsa. Efter som avstånden är ganska långa och vägunderlaget inte det bästa, så spenderade jag många timmar guppandes i Cynthias bil och på Adrians motorcykel. En helg tog Anita, Cynthia och jag oss en tur till San José och gick på nöjesparken. Det var kul att få lära känna deras familjer och vänner som alla välkomnade mig med öppna armar.

De fyra costaricanska ungdomarna som är med i utbytet är alla aktiva medlemmar i gruppen ex-Tucanerna. Jag fick följa deras arbete med att försöka anlägga en station för insamling av återvinningsbart material. Det är en tuff uppgift att få projektet att gå ihop; att hitta någon som finansierar de hela samt att övertyga invånarna att det i slutändan kommer leda till något positivt. Jag följ-

de med gruppen på ett studiebesök till en annan återvinningsstation för att få inspiration och tips.

När jag inte bodde hos mina utbyteskamrater så bodde jag i parken. Min huvuduppgift där blev att tillsammans med Fabiana arbeta med utbildningsprojektet. Vi åkte runt till de tretton närliggande skolorna och undervisade de yngre skolbarnen. På ett lekfullt sätt visade vi hur man kan hjälpa till att bevara och skydda miljön. Barnen fick besöka olika stationer. Varje station representerade ett element, t.ex. hos "jorden" fick de lära sig att man inte skulle slänga skräp på marken för då blev jorden ledsen o.s.v.. Resultatet blev lyckat, våra lekar var väldigt uppskattade bland barnen och Fabiana gjorde ett mycket bra jobb.

En stor del av tiden gick åt till att förbereda material till dessa utflykter, eftersom det regnar mycket och luften är väldigt fuktig, så var jag förstas tvungen att plasta in allt pappersmaterial vi använde.

Jag och Fabiana fick en mycket bra relation. Jag var alltid välkommen att bo hos hennes familj i Heredia och vi gjorde flera utflykter tillsammans.

Tommy Åsberg (ordförande i föreningen, samt lärare i Hässelby Villastads skola) och Eric Carlson (lärare i Hässelby Villastads skola) besökte Costa Rica tillsammans med en grupp ungdomar från skolan i april. Jag passade på att följa med dem på en rundresa i Costa Rica då jag fick möjligheten att se nya delar av landet. Vi besökte bl.a.;

- Tortugero, ett naturreservat i nordöstra delen av landet där de enorma vattensköldpaddorna häckar.

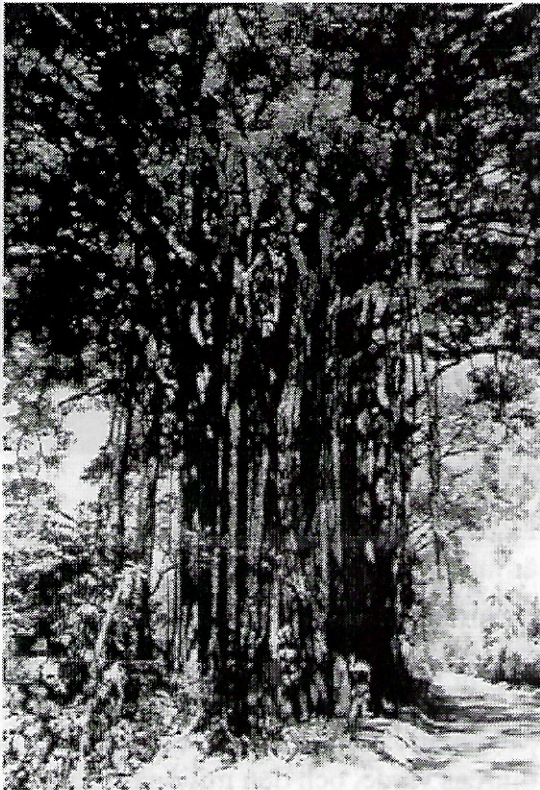
- Den aktiva vulkanen Arenal, där vi efter vandringen vid dess fot besökte ett spa och tog oss ett välbehövligt dopp i dess varma källor.
- Naturreservatet Karen Mogensén, som man når efter 4 km vandring i konstant uppförsbacke (puh). Jag och Marie (från HÄV) tog oss en morgonpromenad till utsiktstornet från vilket man ser kusten på både sidor av halvön.

Det var med blandade känslor jag lämnade San José för Europa. Jag hade varit magsjuk en vecka och en del av mig ville bara hem, men samtidigt kändes det väldigt ledsamt att lämna alla nya vänner. Jag har många fina minnen med mig därifrån och jag hoppas verkligen att jag får möjlighet att återvända en dag!

Lisa Stenqvist Volontär

Cabuyastranden

En Vistelse i Jordens Lunga

Nervös och nyfiken rullar jag ut bagagevagnen mellan grindarna och möter folkmassan som väntar. Snart ser jag en skylt med mitt namn, och befinner mig strax i en bil med de två kvinnor som jag lär känna som Lara, chef över parken Cabo Blanco, och Fabiana, koordinatör för utbytet och ansvarig för föreningens miljöarbete i parken.

Det är ungefär som jag föreställt mig tänker jag när vi kastat oss in i den hektiska trafiken på väg in mot huvudstaden San José och scener ur det mellanamerikanska storstadssamhället flimrar förbi. Stadens puls slår i takt med andra stora städers och i gathörnen strålar ljusen i kapp från snabbmatskedjor och Internet-caféer.

Liksom i andra mindre gynnade länder är klasskillnaderna särskilt synbara på stadens gator där rika möter fattiga på trottoarkant-

en. Här har regnskog skövats och hundratusentals växter och djur offrats till fördel för oändliga arealer av monokultur, bananplantager för produktion till den fruktförstående västvärlden, eller i form av hotell och turistanläggningar för densamma.

I San José besöker vi INBio (Instituto Nacional de Biodiversidad), en privat, icke vinstdrivande organisation som bedriver miljöforskning och även ägnar sig åt natur- och djurskydd. Här får jag veta att deforestationen är ett av Costa Ricas största miljöproblem, och att regnskogen som tidigare täckt större delen av landet, idag reducerats till en fjärdedel.

Ekoturismens mer eller mindre gynn-samma filosofi har länge applicerats i Costa Rica, och jämförelsevis tidigt startade arbetet för att konservera den otroliga artrikedom som ständigt hotas att gå förlorad. Idag ryms omkring 30 statligt och privat ägda naturreservat och nationalparker inom landets gränser. Här skyddas djur och natur från tjuvskytte och skogs-huggning, utav parkvakter. Vid sidan av helt stängda områden finns naturstigar och områden där turister får ta del av den oändliga skönhet som djungeln och dess inne-vånare uppvisar. Genom landet sträcker sig även den biologiska korridor, som är en central del i naturskyddsarbete. Över dessa större sammanhängande arealer kan djur ströva fritt längs hela den mellanamerikanska kontinenten.

Capuchinapa

I Costa Rica har 12 naturtyper identifierats, och det är denna enorma biodiversitet, inrymt på endast 51000km², som gör landet så unikt. Tropiska regnskogar, torra och våta, molnskogar och mangroveträsk varvas med vulkaner och sandstränder. Inte mindre än 5% av jordens alla arter återfinns här, på en yta motsvarande 0.01% av jordytan.

Tucanfågel

Cabo Blanco ligger vid spetsen av Nicoya-halvön, och är den första naturskyddade parken i Costa Rica. Parken har två stationer, den ena öppen för turister, och den andra endast avsedd för forskare och stängd för allmänheten. Angränsande på varsin sida ligger de små samhällena Cabuya och Mal Pais. Här bor delar av medlemmarna i ex-Tucangruppen, de ungdomar som arbetar för lokala miljöförbättringar, och också ingår i utbytet med Sverige. Under min vistelse arbetar ex-Tucanerna mot att vända opinionen för att möjliggöra upprättandet av en återvinningsstation i det lilla distriktet Santa Clemencia, åt kommunen Cóbano.

Cabuyastranden

I Costa Rica, och särskilt på landsbygden, är miljömedvetenheten mycket knapp. Här gräver man ner soporna bakom huset, och låter tvättmaskins- och diskvatten ledas rakt ut i naturen.

Med motiv att ge kunskap om naturens och djurens värde, och den miljöpåverkan de utsätts för, samt vilka förbättringar den enskilda individen kan göra, har projektet för områdets skolbarn utformats. Under min vistelse bjuder vi in skolorna i grannskapet till parken, för att under en dag leka lekar med kunskap om miljön och med anknytning till verkliga miljöproblem. Det är första gången små barn i åldern 4-6 år inviterats att delta, och ett speciellt program för dem har arbetats fram. Det är fantastiskt roligt att arbeta med dessa små energiknippen fyllda med entusiasm och glädje.

Foto: Catharina

När jag så står på flygplatsen och mina dagar i CR är räknade tänker jag på allt det vackra som jag fått uppleva. Med värme minns jag alla de underbara människor som mött mig med öppna armar. Jag önskar att dessa människor får fortsätta att vara lika varmhjärtade, att naturen får behålla sin artrikedom – och att jordens lunga får fortsätta andas.

Catharina Adelöw Volontär

Maries reseberättelse

Den åttonde april stod fjorton morgontrötta Costa Rica-resenärer från Hässelby Villastads skola på Arlandas terminal 5. Vi tolv högstadiееlever och lärarna Tommy Åsberg och Eric Carlson var äntligen på väg.

Efter ett dygns resa anlände vi till San José, där volontären Lisa Stenqvist mötte oss. De första dagarna ägnade vi åt att utforska huvudstaden; dess liv, ljud, fart och språk. Vi besökte bl.a. Costa Ricas nationalmuseum, innan det var dags att bege sig av mot Tortuguero på den karibiska kusten. Dit tog vi oss med båt på floden, en resa fylld av intryck av en annan värld. Dagarna i Tortuguero präglades av vandringar i regnskogen där ingen växt var den andra lik; utflykter med båt bland kajmaner, sköldpaddor, vrålapor, ödlor och tucaner. Promenad på stränder där sköldpaddor lägger sina ägg; badande i hotellets pool i den fantastiska trädgården, medan vi funderade över antalet minusgrader i Sverige.

Hela gänget med Tommy

Foto: Marie

En snabb mellanlandning i San José igen, sedan fortsatte resan mot vulkanen Arenal. Hotellet, med stor pool och underbara rum gjorde oss överlyckliga, låg precis invid den spetsiga vulkanen. Vi gjorde en regnig bestigning av vulkanen och vandrade i skogen runt den för att sedan tillbringa flertalet timmar på ett spa i det fria. Vi badade i vattenfall, uppvärmd av vulkanen, vandrade runt bland växterna och avnjöt en spännande lunchbuffé till ljudet av ett vulkanutbrott.

Varma källor

Foto: Marie

Nu fortsatte vi resan till Stillahavskusten och Karen Mogensen-reservatet som stod i kontrast till den höga standard vi dittills upplevt. En 40 minuters lång vandring i uppförsbacke, gassande sol och 30 graders värme tog oss till stationen som var utan elektricitet och rinnande vatten. Här bodde vi granne med

vrålaporna och cikadorna. Här badade vi i svalkande vattenfall, här spelades det Bismarck och berättades spökhistorier om kvällarna och allt detta på andra sidan jordklotet.

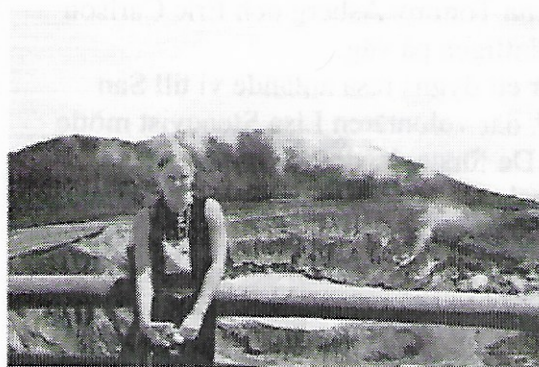
Foto: Marie

En lång vandring med packning och bussfärd tog oss till Cabo Blanco, naturreservatet som projektet på skolan stödjer, där vi bodde en hel vecka. Vi fick åka ut till två av skolorna som är involverade i projektet; där mötte vi barn som sjöng, dansade och läste dikter för oss. Vi i den lilla resegruppen bidrog med en svensk tradition: nämligen "Små grodorna". Eric agerade midsommarstång. Under tiden i Cabo Blanco fick vi också snorkla bland sköldpaddor och fiskar i alla möjliga färger, bevittna en invasion av krabbor, vandra på Cabo Blanco-stranden och i regnskogen, göra nationellt prov i matematik och träffa barn och ungdomar som också var involverade i projektet.

Foto: Marie

Resans sista etapp tog vi till via en vandring på "El Sendero Sueco" (den svenska stigen). Vi bodde i byn Cabuya, i närheten av det lilla samhället Montezuma, fiskade, läste och åkte Canopy i bergen. Canopy (linbana) är en serie ställinor som man åker på mellan de höga träden i regnskogen högt över marken. Även våra lärare Tommy och Eric följde med på detta äventyr. Efter tre veckor var det dags för hemfärd, med färja från Paquera till Puntarenas och vidare till San José. Dagen efter vi anlänt till huvudstaden, efter att ha inhandlat presenter och tagit farväl av huvudstaden, åkte vi hem till Sverige. Så stod vi där på Arlanda igen, vår resa till Costa Rica var slut. Men en ny resa hade just tagit sin början, en resa där vi ska smälta, förstå och minnas det vi varit med om.

Artikelförfattarinnan

Marie Kagrell
Elev från klass 9:4
Hässelby Villastads skola

som smort, samarbetet fungerade och jag kände mig som en del i ett viktigt sammanhang där vi faktiskt kunde bidra med något. Det var också roligt att se hur omtyckt vår dåvarande koordinatör Rocio var av traktens skolbarn. Ett minne jag bär med mig för livet är den generositet och öppenhet som jag välkomnades med; ett bevis på vad "de svenska vännerna" betyder för folk i och kring Cabo Blanco.

Claire Micaux Volontär

Foto: Marie

Claire berättar

Jag hade turen att tillbringa hösten 2002 som praktikant på föreningens huvudprojekt. Det är nu nästan ett år sedan jag kom hem från Costa Rica och intrycken har hunnit sjunka in. Vad jag minns är en otroligt lärorik period i en fantastisk omgivning. Arbetet var konstigt nog både intensivt och långsamt på samma gång. Saker och ting var inte alltid så lätta, som när regnet öste ner, bilen fastnade i leran och det tog flera timmar att köra de få kilometrarna mellan Cabuya och San Miguel. Eller som när skolbarnen uteblev från studiebesöket i parken därför att föräldrarna inte vågade skicka iväg dem med bussen... Men andra dagar gick allt